ISSN 0132-4462.
№ 7 2002
ЛИПЕНЬ

перець

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Борис РЕВЧУН

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

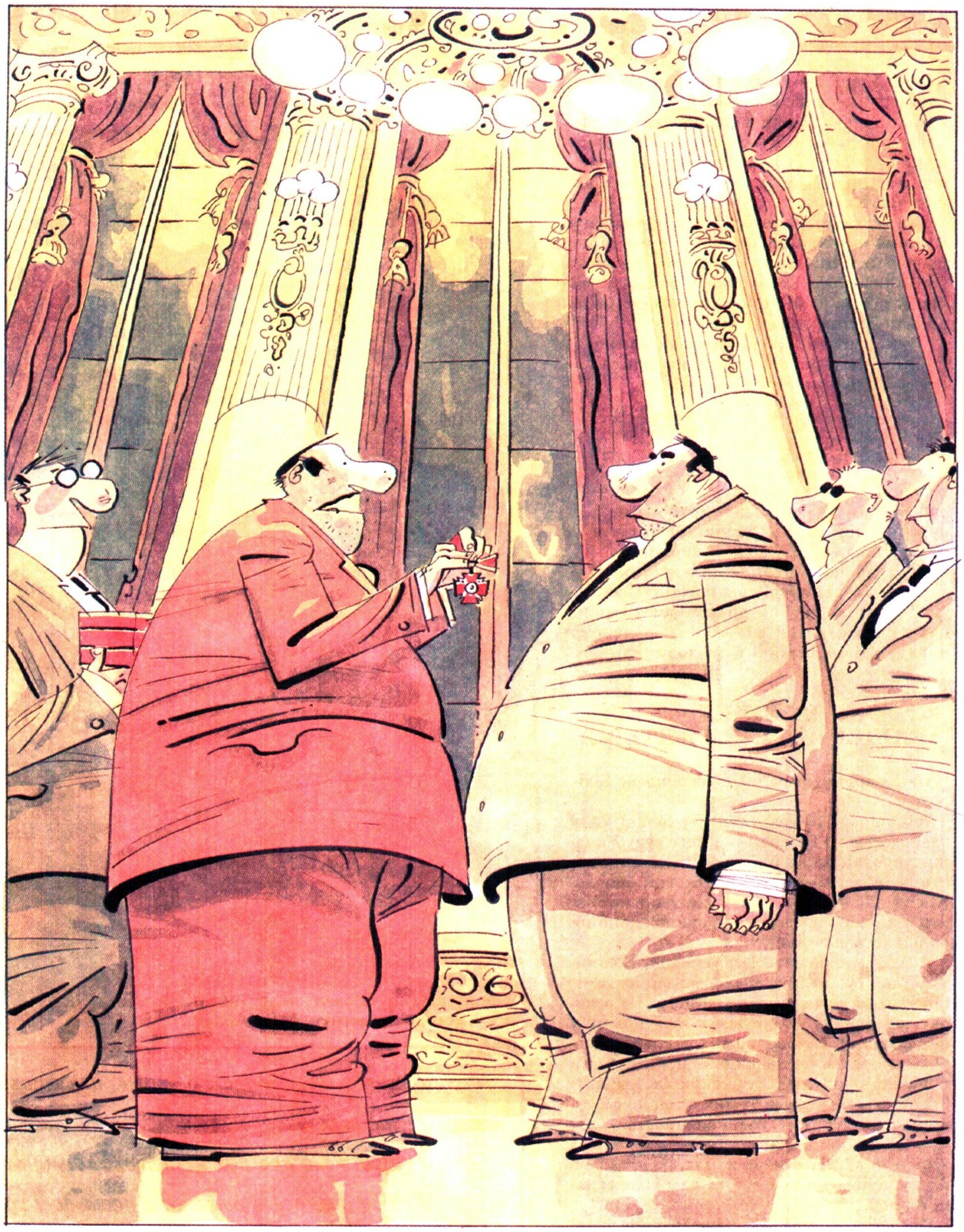

— Хотів я зняти Вас із посади, та вирішив нагородити.

Телеграфне Агентство Перця

У ПІТ КИДАТИМЕ

Як передає наш київський кореспондент із міськдержадміністрації, тут готується сюрприз для жителів столиці. Батьки міста вирішили до нового опалювального сезону переглянути тарифи за теплопостачання. І збільшити їх приблизно на третину. За попередніми підрахунками, платня за тепло зросте настільки, що при самому лише погляді на суму пересічного киянина у піт кидатиме.

НЕ ВІРИТИ ЦИФРАМ

З усіх регіонів країни надходять повідомлення про подорожчання продуктів і товарів. Здивовані споживачі чухають потилиці. Ще вчора урядовці запевняли, що хліб дорожчати не може, виробництво м'ясо-рибо-молочних виробів також не зменшується, промислові товари, навпаки, дешевшають...

І от виходить — подорожчання на нашому ринку спричинив бензин, що невпинно росте в ціні. Як заявив віце-прем'єр-міністр України Леонід Козаченко, у найближчий час «ціни на нафтопродукти стабілізуються і, можливо, знизяться».

Отже, взявши на озброєння це запевнення, можете, шановні читачі, не вірити цифрам, які бачите на цінниках.

ЛЮБОВ БЕЗ КІНЦЯ

Як передає наш кореспондент, зйомки художнього фільму Київської кіностудії «Любов по-гетьманськи» /робоча назва/ перервано через припинення державного фінансування. За словами керівників Мінкультури, на сьогодні виділено із бюджету лише чверть потрібних коштів. Тому доведеться кіномитцям врешті-решт випускати в прокат цей фільм у скороченому вигляді. Щоб глядачі самі додумали кінцівку.

ВЕРДИКТ І ПОДВІЙНА БУХГАЛТЕРІЯ

Наш парламентський кореспондент телеграфує:

Оце днями 53 депутати Верховної Ради звернулися до Конституційного суду України з проханням офіційно розтлумачити частину третю 49 статті Конституції, яка гарантує, що «у державних і комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога надається безоплатно».

Досліджуючи матеріали справи, Конституційний суд робить висновок: пацієнти не повинні платити за меддопомогу. Це означає, що людина, яка отримує таку допомогу в державних і комунальних закладах охорони здоров'я, не повинна відшкодовувати її вартість у вигляді будь-яких платежів...

І от уявіть: хворий із цим вердиктом суду йде до лікарні, а там пояснюють:

— Ліків немає, шприців немає, навіть хірургічних рукавичок немає, бо не можемо купити — не виділяють нам із державного бюджету грошей!..

Ось така-то подвійна бухгалтерія виходить!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Куди ж ви? Ми вам тільки серце пересадили! А нирки, а печінку?!

Мовчати вмієте?

ГУМОРЕСКА

— Я за об'явою. Стосовно роботи.

— Мовчати вмієте?

— Як барабан. Вибачте, як пень!

— Побожіться, що навіть під загрозою побиття нікому нічого не скажете.

— Про що?

— Побожіться! Потім дізнаєтеся.

— Що б я здох!

— Так! Тепер... читайте. Це підписка про нерозголошення професійної таємниці. Розписуйтесь!

— Розписуюсь!

— Їжте землю!

— А це... навіщо?

— Підтверджуйте, що говорите правду. Їжте!

— Їм.

— Гаразд. Приходьте завтра. Я подумаю.

— То ви й передумати можете?!

— Звичайно.

— Гарненьке діло. Навіщо ж я землю їв?!

— Усі їдять.

— Зрозумів. Але ви боїтеся мене даремно. Нікому нічого я не скажу.

— Про що?

— Про оте...

— Конкретніше...

— Ну-у, як і що ви приховуєте від податківців.

— А чому це ви не скажете?..

— Тому що я недобачаю, недочуваю і взагалі... якщо й скажу — мені не повірять.

— Чому це вам не повірять?

— Тому що я трішечки того...

— І є про це довідка?

— Ось. Із підписом. Із печаткою.

— Дорогий ви мій!— полегшено зітхнув роботодавець.— Як же я вас довго шукав...

Микола ВОЗІЯНОВ.

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Леоніда Телятникова)

— В черговий раз обговорювали питання депутатської недоторканості, довелося одягнути бронежелет...

Володимир АДАМОВИЧ

ЕЙФЛОРИЗМИ

✓ *Влада, вона також п'янить, але з горілкою якось надійніше.*

✓ *Час так швидко летить, що ми не встигаєм на нього все списувати.*

✓ *Щоб б ми про них не думали, думати про нас вони не будуть.*

✓ *Ніби вже все й випито, а чаша досі ще переповнена.*

Флоріан БОДНАР.

Усмішки з конверта

ВИРІШУЄ ВСЕ

Двоє кандидатів балотуються у депутати.

Один каже:

— Хто в наш час на вибори ходить? Звичайно, бабки!

Другий відповідає задумливо:

— Так, ти правий, «бабки» в наш час вирішують все...

ДО ВІДХОДУ ПОЇЗДА

Двоє поспішають на електричку.

— Скільки до відходу поїзда залишилося?

— Десять хвилин.

— А за моїм годинником — п'ять!

— Значить, ти не встигаєш!

ЗБУЛАСЯ МРІЯ

Зустрічаються двоє подруг актрис, які давно не бачилися.

— Ти вся аж сяєш від радощів!

— Ти уявляєш, нарешті збулася моя мрія — завтра я граю головну роль!

— І що ж це за роль?

— Моя героїня — страшна, товста, тупа блондинка.

— Виходить, тобі тільки волосся перефарбувати доведеться?

ПЕРЕД ВАМИ ВИСТУПИТЬ

— Дорогі телеглядачі,— оголошує дикторша,— відсуньте, будь ласка, подалі від себе всі важкі предмети, які вам захотілося б кинути в телевізор. Зараз перед вами виступить міністр фінансів із приводу підвищення цін...

НАРЕШТІ ВИРІШИЛИ

У київській службі точного часу по телефону «060» після численних звернень клієнтів нарешті вирішили: після багатоденних свят треба повідомляти людям не тільки години і хвилини, але й число, день тижня і місяць.

БОМЖ І ДЖИН

Бомж знаходить пляшку, відкорковує її, звідти вилазить джин і каже:

— Загадуй три будь-які бажання!

— Хочу, щоб у мене був будинок — розкішна вілла на Лазурному березі...

Тут джин його перебиває.

— Ти що, дурень? Ти подивись, у чому я живу!..

АЛЬТИСТ ПЛАЧЕ

Сидить альтист в оркестрі й гірко плаче. Диригент питає:

— Що трапилось?

Альтист:

— Та ось тромбоніст мені струну спустив.

Диригент:

— Так ти настрой її знову.

Альтист:

— Так він не хоче казати — яку!

Надіслав В. ВОВК.

м. Мелітополь.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

ПАРЛАМЕНТАРИЗМИ

ДЕПУТАТСЬКА НЕДОТОВКАНІСТЬ.

ПАРЛАМЕНТСЬКА СТРИБУНА.

НАРОДНИЙ ОБІБРАНЕЦЬ.

ТРЕТІЙ МІКРОФРОНТ.

НОВОСПОТВОРЕНА ФРАКЦІЯ.

ПАРЛАМЕНТСЬКЕ ПРОТИВНОСТОЯННЯ.

ТРЕТЄ ЧИХАННЯ.

КОМІСІЯ З ПИТАНЬ ДЕГУСТАТСЬКОЇ ЕТИКЕТКИ.

СЛУШНА ОПОЗИЦІЯ.

ОДНОСТАДНЕ РІШЕННЯ.

ПРОЖИТКОВИЙ МІНІУМ.

ОПОЗЛИЦІЯ.

ПАРЛАМЕНТАГРИЗМ.

ТЕЛЕДЕБЛАТИ.

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Мені здається, що ми тут вже були...

За дружбу!

ГУМОРЕСКА

Спікер оголосив перерву не обід, і народні депутати, учасники першого пленарного засідання Верховної Ради, жваво розмовляючи, попрямували до буфету.

— Друже любий! Чи тебе це я бачу?!— радісно вигукнув Василь Петрович, побачивши Миколу Івановича.

— Мене, брате!— пробасив у відповідь той.— Дай обійняти тебе, любий!

— Ну, як ти там? Як вибори? Як електорат?— запитав Василь Петрович.

— Е, і не кажи, брате!— махнув рукою Микола Іванович.— Як згадаю, здригаюсь. Ледве-ледве вліз. А ти як?

— Та у мене не краще було. Нерви здавати почали. Вночі по двадцять раз прокидаюсь пітний. Все кошмари сняться.

— Нічого, брате, влітку нерви підлікуємо. На курортик махнем. Головне, що ми тут!

— Слухай, Миколо Івановичу, а ти не ображаєшся на мене?

— А за що на тебе ображатись, брате?!

— А за те, що я тебе під час передвиборної кампанії віслюком назвав? Звідкіля мені було знати, що ці кляті газетярі мій вислів на першу сторінку винесуть!

— Та що ти, брате? Інші кандидати так один одного називали, що... «віслюк» — то майже похвала. А ти на мене, бува, не ображаєшся?

— Та за що, любий мій Миколо Івановичу?

— А за те, що я тебе хабарником називав і казав, що за тобою тюрма плаче?

— Та що ти, друже? Ти ж у нас відомий борець із корупцією! Повинен же ти був когось звинувачувати, щоб голоси набрати.

Тут Василь Петрович та Микола Іванович замовили собі по сто п'ятдесят, закуску і, зручно розмістившись, підняли чарки.

— За нашу, перевірену часом, дружбу!— промовив Василь Петрович!

— За дружбу, взаєморозуміння і повагу!— уточнив Микола Іванович.

Життя вищого законодавчого органу країни входило у своє звичне русло.

Олександр ЖИТНІКОВ.

м. Жовква.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вступай у партію «совків», будеш нашим лідером.

Поп-зіркар Гава

Вечірня казка для дорослих

Коли у Казковому Лісі відбулася капіталізація і приватизація, всі захотіли бути багатими. Ніхто вже не думав про світле майбутнє, всі прагнули до світлого теперішнього. З'явилися мільйонери і олігархи. І колишній цар звірів Лев став мільйонером, і партійний достойник Крокодил став мільйонером, і колишній кримінальний злочинець Шакал став мільйонером, а Вовк став олігархом...

Забандюрилося стати багатим і молодому вороненяті Гаві. Та оскільки Гава був ледащом, працювати не любив, то обрав для себе, як йому здавалося, шлях до багатства найлегший — шоубізнес. Вирішив стати естрадним співаком. «Оно Соловейко гроші лопатою гребе, на його концерти і мільйонери, і державні діячі у черзі стоять. А Канар третю золоту клітку собі купив. Та й робота ж яка — стій на естраді і тільки дзьоба розкривай!» Головне — треба підготувати програму і організувати рекламу. Хітом у Гави була авторська пісня:

«Карр-карр! Карр-карр!
Карр-кар! Карр-карр!
Я Поп-зіркар!
Я Поп-зіркар!
Я — Поп — оригінальний!
Я Поп — феноменальний!»

Власноручно, тобто власнокрильно Гава облетів увесь Казковий Ліс і на всіх деревах понаклеював рекламні плакати: «Увага! Увага! Увага! У неділю на Великій Галявині відбудеться Гава-концерт естрадної пісні славнозвісного неповторного супер-співака з феноменальним голосом (ліричний карритон)» Як відомо, скромність і реклама — речі несумісні. Чим більше фарб — тим яскравіша реклама. І реклама подіяла. У неділю на Велику Галявину зійшлися і мільйонери, і олігархи, і банкіри, і рекетири — весь бомонд Казкового Лісу.

І от концерт почався.

Та тільки феноменальний співак розтулив дзьоба, як усе стало ясно. Вороняче каркання — не солов'їні рулади. І у карритона полетіли гнилі помідори і тухлі яйця. Ледве втік, бідолаха. Не знав сердешний Гава, що, окрім програми і реклами, для співака ще й талант потрібен. Довелося поступати Гаві в охоронці до перекупки Синиці, що торгувала салом.

На добраніч, дорогі дяді й читачки тьоті! Від усієї душі бажаю вам усім бути заможними, а то й багатими. Але для цього використовуйте лише ті таланти, якими нагородили вас тато з мамою і Господь Бог. Не робіть афери — не лізьте в чужі сфери. Бо рано чи пізно одержите по носі гнилим помідором. Або й тухлим яйцем. І те, й те однаково неприємно.

Всеволод НЕСТАЙКО.

Олександр ЖИТНІКОВ

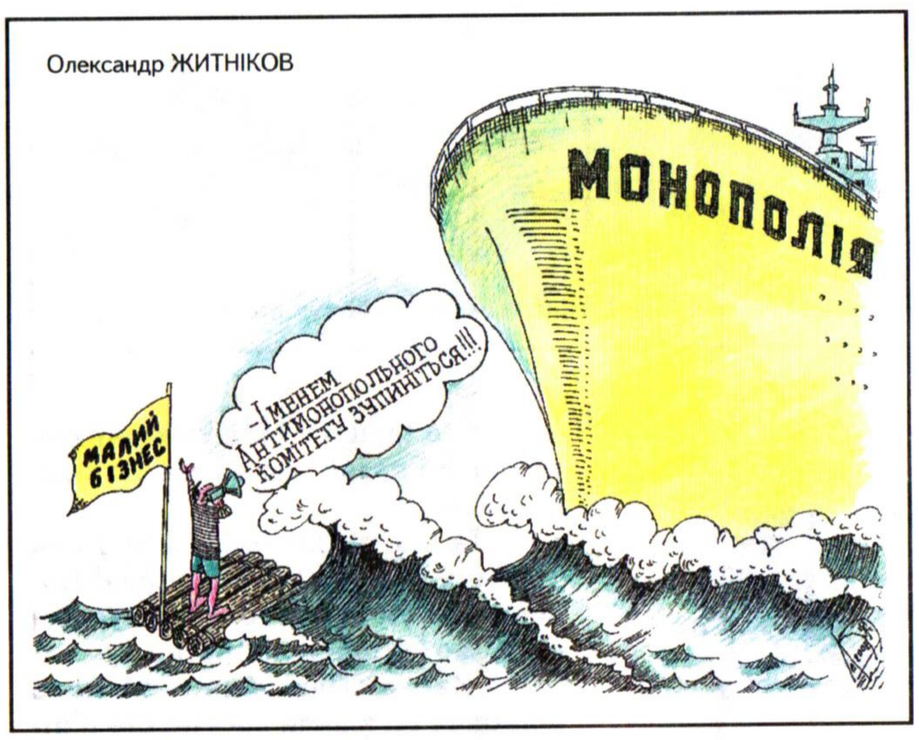

ОПИСКИ — САМОПИСКИ

ПОЄЗДАТНІСТЬ.

ШПАГЕТТІ.

ПРОДАТКОВИЙ КОДЕКС.

КОРЕСПОТЕНЦІЯ.

ПАРЛАМЕНДАРІЙ.

Григорій СТОРОЖ.
село Дружин,
Вінницької області.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— За що ви, психи, його лупцюєте?!
— А ви ж розумні! Самі й придумайте!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Колись я чув про алею голлівудських зірок в Америці. І от подібну площу зірок відкрили у Москві. Викладено її гранітними плитами і на тих плитах викарбовані зірки з іменами відомих співаків і музикантів. А тут у нас у Києві відкрито і свою площу з нашими зірками, поблизу Хрещатика. Щоб будь-який перехожий міг потанцювати, пострибати, посидіти на зірці...

Ось я і звернувся до нашого районного керівництва з проектом заснувати у нас, у районному центрі, теж аналогічну площу. Скажімо, навпроти райдержадміністрації. Оце склав я список — кілька десятків зірок місцевого значення. В цей список вніс і себе, відомого на весь район гармоніста. Як ти вважаєш, Перче, виділять гроші на цей захід чи не виділять?

М. РЯДНЕНКО.
Сумська область.

Кримінальні сюжети

УСПІХ

Кримчанин Леонід Щербина малював пейзажі та натюрморти. Здавав їх у салони, виносив на базар. Тільки картини його не купували. Хоча і просив за них недорого — п'ять-десять доларів за штуку. А йому так хотілося одержати ці гроші, так чітко вимальовувалась зелененька купюра в його художній уяві, що він якось узяв та й намалював її. А намалювавши, вирішив продати як й інші свої твори. І це йому вдалося.

Біля кіоску по обміну валют купила цей витвір мистецтва якась дама, що не дуже зналася на валюті. Перший успіх додав упевненості.

Намалював Щербина двадцятидоларову купюру. І збув її на базарі дядькові за м'ясо. Ще й здачу гривнями одержав...

І пішло, і поїхало. Поки одного разу не натрапив на чоловіка, котрий, помітивши підробку, покликав міліціонера...

А експерти, оцінюючи фальшиві долари, вилучені у Щербини вдома, одностайно визнали — підробляв їх художник талановито.

В. ДИДКОВСЬКИЙ.

м. Сімферополь.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

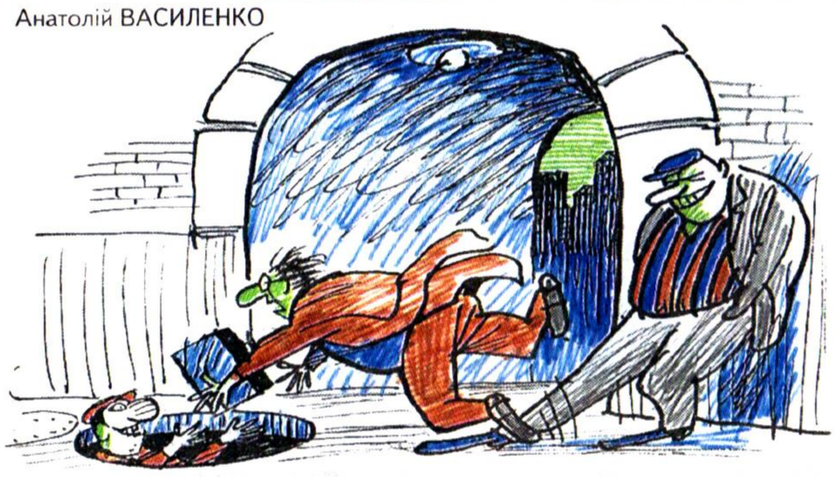

ВИГРАЄ ТРЕТІЙ

Знаємо з класики, що заздрість — небезпечне почуття. Навіть великих воно спонукало до нікчемних вчинків. А що вже казати про людей, котрі перебувають на нижчих сходинках соціальної драбини!

На вулиці Малаховській майже поруч стояли дві шевські будки. В одній хазяйнував В. Водолазко, а в другій — Ю. Наталич. І той, і другий лагодили взуття, шили, клеїли, підбивали. І віку вони були приблизно однакового, і фахова кваліфікація у них майже на одному рівні. Але Водолазко більше заробляв, частіше зверталися до нього мешканці з навколишніх будинків. А Наталич заробляв значно менше, чомусь замовлень перепадало йому небагато.

Наталич неодноразово просив колегу хоч тимчасово помінятися з ним місцями. Бо в результаті довгих аналітичних роздумів дійшов він висновку, що в його невезінні винне саме місце. Водолазко сидів у будці прямо на розі, а Наталич трохи далі. А перехожі ліниві, зайвого кроку не зроблять...

Коротше кажучи, не схотів Водолазко помінятися з ним місцями. Хоч і пляшку поставив йому Наталич, і другу відкоркував, а друг-чоботар не погоджувався. Розмова перетворилася в бійку, а під час бійки і вдарив Наталич ножем колегу.

Водолазка врятувати не вдалося, а Наталич, як і належить, потрапив за грати. Тепер нова шевська будка відкрилася в тому ж місці. Хазяйнує в ній молодий чоботар. Оскільки, як ми вже знаємо, боротьба двох конкурентів, як правило, закінчується тим, що виграє третій.

Д. МОТРУКОВ.

м. Донецьк.

ФАРБА ЗАКІНЧИЛАСЯ

П'ятиповерховий будинок на вулиці Олефіренка, 68 нічим не відрізняється від інших. Хіба що фасад його пофарбований лише до половини. Отак і недофарбований стоїть із минулого літа...

Якось прийшли двоє молодих людей з жеку і сказали мешканцям будинку:

— Із завтрашнього дня робитимемо ремонт!

Закріпили на даху «люльку» і почали фарбувати фасад.

— Молодці, наші жеківці!— казали мешканці.— Кілька років тому наш будинок уже ремонтувався і от знову...

Пофарбувавши п'ятий поверх, четвертий, дійшли до третього... І зникли! Так і висіла ота «люлька» посеред будинку, а ремонтники все не приходили. Чи то, міркували мешканці, перекинули хлопців на інший об'єкт, чи то фарба закінчилася. Зателефонували до жеку, поцікавилися, коли нарешті дофарбують будинок?

А звідти кажуть, що ні про яке фарбування не чули і ремонтників не відряджали. А тут повертаються хазяї дванадцятої квартири, що на третьому поверсі, і зчиняють крик: «Пограбували!».

Крадії зайшли через балконні двері і забрали велику суму грошей, коштовності, комп'ютер, музичний центр, телевізор, посуд, картини, одяг, білизну. Скориставшись довгою відсутністю хазяїв (були у відпустці), грабіжники навіть познімали люстри та світильники, імпортну сантехніку...

Тільки через півроку правоохоронці затримали «ремонтників».

Громадяни Л. І. Цапак і Д. Б. Талащун за цей час у вищеописаний спосіб «грабонули» третю квартиру.

Ю. СИРОВАТКО.

м. Харків.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

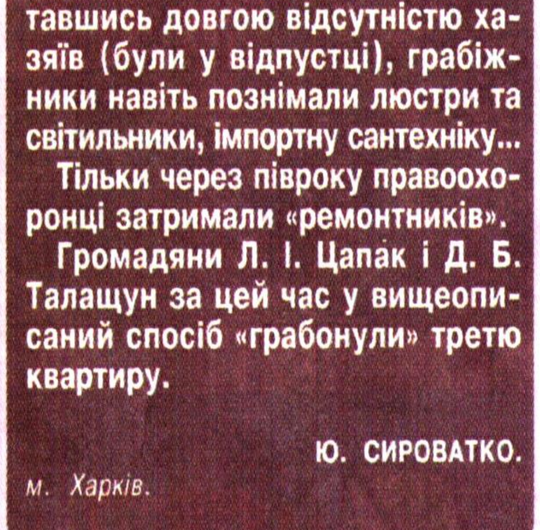

— Це ви вчора у мене набір ножів купували? Я ж казав, що вони вам знадобляться.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

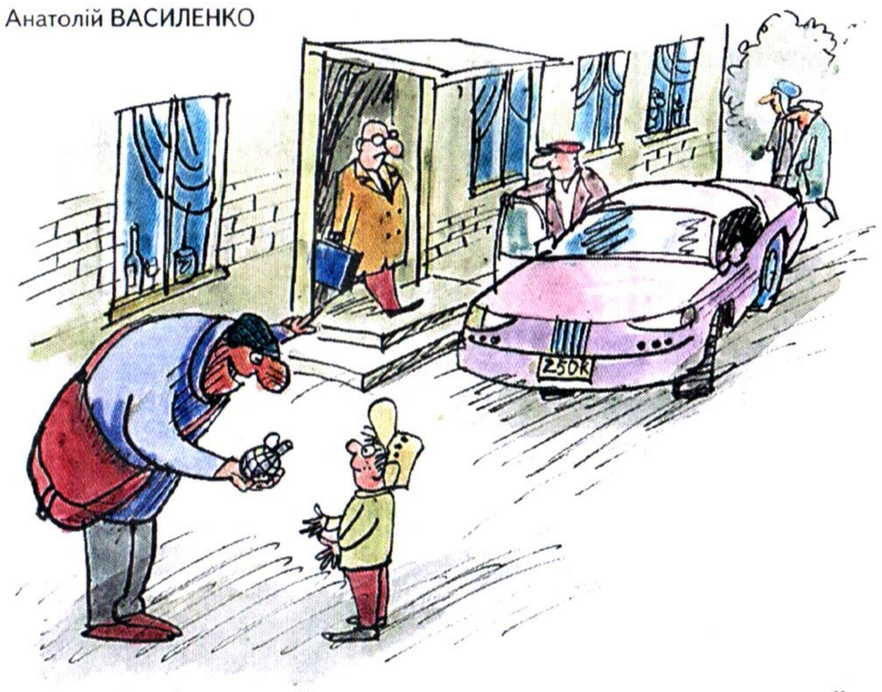

— Як тільки той дядя сяде в машину — кинь у неї це. Я тобі потім цукерку дам.

ОГОРОЖА НАПРОКАТ

Біля входу на Південне кладовище двоє чоловіків сиділи під вивіскою: «Виготовляємо могильні огорожі, швидко й недорого». Зупинилася перед вивіскою літня жінка і поцікавилася:

— Скільки коштує скромна огорожка?

— Чотириста гривень,— відповів один з чоловіків.— Можемо виготовити красиву і ажурну — просто лялечку!

— На жаль, таких грошей не маю,— зітхнула жінка.

— А скільки маєте?— уточнив чоловік.

— Може, половину назбираю,— сказала жінка.

— Давайте так,— запропонував чоловік,— візьмемо, як з вас, двісті п'ятдесят. Будете задоволені!

— І на коли виготовите?

— У найближчу суботу. І зробимо, і встановимо. Покажете могилку і приходьте, роботу приймете...

І прийшла жінка у найближчу суботу. Огорожу було встановлено. Правда, не пофарбовану, але майстри сказали, що фарбують огорожки інші люди. Тому, радять вони, купіть у магазині банку фарби — в десять разів дешевше вийде!

Так і зробила жінка. Купила фарбу, прийшла, щоб пофарбувати огорожку, а огорожка... зникла.

Кинулася до тих, хто встановлював, сидять оті двоє під вивіскою «Виготовляємо...» і дивуються:

— Такого бути не може! Ми ж установили, закріпили, зацементували... Яка ж сволота вкрала!..

Пішла жінка в міліцію. Попросили залишити її заяву. Пояснили, що таких випадків на цьому кладовищі чимало. Якщо потраплять на сліди крадіїв, викличуть.

І таки викликали, на її подив. Тетяна Сергіївна дізналася, що ошукали не одну її, а близько двадцяти отаких замовників. Громадяни без певних занять Л. Д. Коваль і Б. З. Носенко вкрали десь огорожу і продавали її, одну й ту ж саму, різним клієнтам.

В. ЗУБАНИЧ.

м. Дніпропетровськ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олег ЖМУР

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

Надія вмирає останньою, а от совість чомусь засинає першою.

Посада: міністр для відставки.

Тупцюємось на місці? Але яка динаміка!

Ну, дайте їм владу, хай замовкнуть.

Опирався на широкі верстви населення. І вони не витримали.

Згоден, пляшка — не вихід, але кращого засобу людство поки що не придумало.

Як можна стверджувати, що добре там, де нас нема, коли звідти ще ніхто не повертався?

Із творчих планів: «Щоденник. Варіант другий, перероблений».

Із картки медогляду кандидата в депутати: «Язик без кісток, добре підвішений. Висновок: придатний».

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

ПЕРЧИНКИ

ТРАДИЦІЯ

Правоохоронні органи Бананового Маразмадору оголосили криміналітету останній і рішучий бій. Це вже 665-й останній й рішучий бій, котрий вони оголошували криміналітету за останні 10 років.

БАГАТООБІЦЯЮЧИЙ ПОЧАТОК

У Банановому Маразмадорі розпочалась активна боротьба з бідністю. Для нардепів, банкірів, відповідальних чиновників держадміністрацій вже вдалося викроїти з бюджету скромну матеріальну допомогу — всього 5 мільярдів гривень. На черзі: заміна їхніх лімузинів на сучасніші, забезпечення їх персональними авіалайнерами та яхтами.

Олександр ПЕРЛЮК.

Олексій КОХАН

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— А хто виграє в нашій лотереї— отримає ділянку на Місяці!

Георгій МАЙОРЕНКО

Купці? Кому? Собі

ИРО кажучи, не склалися у мене стосунки з українською поштою. Аж надто високий відсоток вона брала за пересилання гонорару — його вистачало, вважай, на те, щоб його переслати. А одержував я переважно квитанції та втіху від усвідомлення обігу грошей. Це поновлювало в пам'яті шкільні знання про кругообert води в природі. З мізерною різницею: в осад гроші наді мною не випадали.

Висока якість обслуговування потроху підупала, і плата за пересилання хитнулася вниз. Тьху... Що це я верзу?! Як так підупала? Та за такі теревені одні моральні збитки суд оцінить у кілька мільйонів. І, скориставшись поштою, позивач зможе одержати десятку-другу гривень готівкою. Це якщо я надішлю кілька мільйонів. Але хай він не дуже радіє завчасно: одержуючи переказ, не раз згадає майстра Сядристого, для якого підкувати блоху простіше, ніж створити партію. При тому — багатовекторну. Маю на увазі партію, а не блоху. А Конституцію ювелір елементарно вирізує на зернині кукурудзи. З усіма статтями і місцем для поправок. Уявляєте, що буде з півнем, який ковтне таку зернину? А з нами? Знов без Основного закону?! Курям на сміх.

Але я не про те. А об тім, що в бланку поштового переказу хіба пан Сядристий годен вписати номер паспорта у малюсінький простір, залишений там для цього. З іншими даними не легше. Приміром, у графі «Ким видано документ» назва райвідділу ще так-сяк влазить, а «УМВС України... (такій то)... області» вже пишеш по столу. Доводиться брати з собою відповідний інструмент, підсилювач зору...

Однак остаточно зіпсували мої стосунки з поштою намагання надіслати до журналу фейлетон (за них, пам'ятаєте, колись діставав квитанції). Написав, надіслав, сиджу й потираю руки, чекаю на публікацію і навалу слави. Коли це надибую у поштовій скриньці листа, адреси на якому виписано до болю у крижах знайомим почерком. Приглядаюсь уважніше: ні, це не коханка з Левандівки, не теща, яку відправив у водний круїз із несміливими, як морський туман, сподіваннями (вона не вміє плавати), не... Стривайте, панове, це ж моя рука. Лист, так би мовити, зробив петлю бумеранга. Вернувся. Щось там на ньому приклеєно, але пише дуже дрібним почерком. Та й без нього ясно: лист, мабуть, важчий за допустиму норму.

Розпечатав я своє поштове відправлення. Зрозумів: надто ваговитий допис. Аякже — про соціаль-

Тюрма

ГУМОРЕСКА

Тато-пенсіонер отримував листи від сина Дениса, який років зо три тому подався у далекі світи, досить-таки рідко. Але за сімейним чаєм любив читати їх уголос.

— Послухай-но, Марто,— звичайно казав він дружині, колишній учительці, — наш шалапут знову до якоїсь каверзи вдався. Пише, що з трьома хлопцями взяли позику в сто тисяч і збираються викупити якусь майстерню...

Місяців за два по тому тато читав уголос нового листа:

— Денис повідомляє, що майстерню вже запустили, а тепер купують дві вантажівки...

— Ой, боженьку мій!— сплеснула руками педагогічна мама.

З наступного листа сімейство дізналося:

— Дві вантажівки хлопці купили разом із старим тепловозом.

— Ой!— тривожилася Марта.— Що ж це вони надумали? Колись у нашому селі й мотоцикла з коляскою не можна було купити...

Тато з нового синового послання тлумачив:

— Тепловоза налагодили! Відкрили у банку рахунок на півтора мільйона. Мають намір орендувати під'їзну колію.

— Свят, свят!— перехрестилася атеїстична мама.— Це ж і до тюрми недалеко! У черговий раз тато читав:

— Колію полагодили, орендують, і тепер... тюрма...

Тато закотив очі і беркицьнувся на кушетку. Хвилин п'ять мама відливала його водою, а потім із острахом взялася читати листа сама.

— На й налякав! Старий бовдур!— раптом вигукнула вона.— Денис пише, що тюрму, тобто старе приміщення, пустили з молотка. І він з хлопцями приватизував її. Тепер там обладнують якийсь цех.

Тато ще раз пробіг очима по синових каракулях. Тепер уже мовчки.

— Бач, які теперішні діти,— тільки й мовив.— І тюрма їм ніпочім...

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

Малюнки наших читачів

Юрій ВЕЛИЧКО (с-ще Мілове Луганської обл.)

Олег ЦИМБАЛЮК (м. Хмельницький)

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Лише службами захисту прав споживачів за минулий рік знято з реалізації продукції на 15,6 млн гривень.

А за даними Держстандарту п'ятдесят п'ять відсотків усієї продукції є фальсифікацією. Вона не тільки не має належної якості, а в багатьох випадках просто шкідлива для здоров'я. Навіть товари для дітей здебільшого потрапляють на прилавки без сертифікаційних документів.

То, може, нашій пресі, радіо, телебаченню окрім реклами, зайнятися і антирекламою? Повірте, глядачі за це лише подякують.

І. БЕЗДІЖНИЙ.

м. Київ.

ТУМБА ОГОЛОШЕНЬ

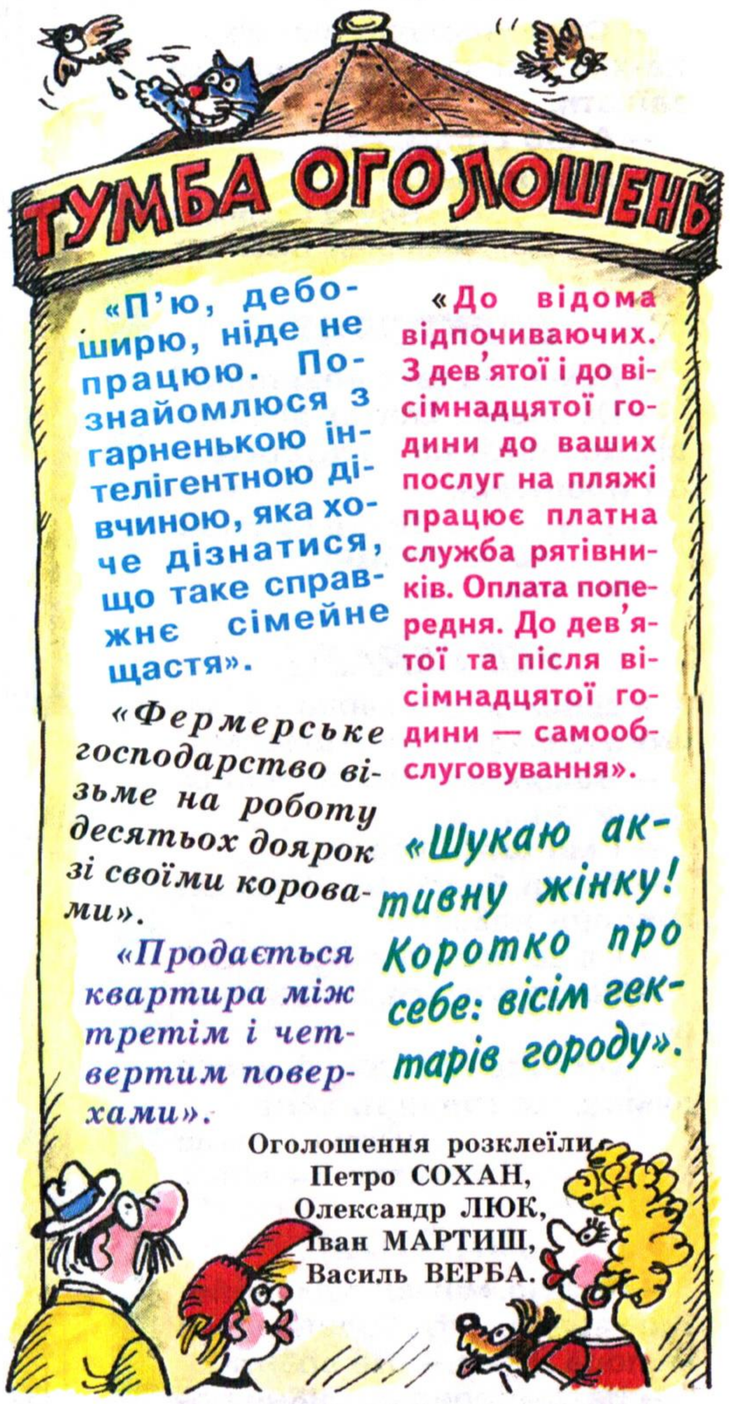

«П'ю, дебоширю, ніде не працюю. Познайомлюся з гарненькою інтелігентною дівчиною, яка хоче дізнатися, що таке справжнє сімейне щастя».

«До відома відпочиваючих. З дев'ятої і до вісімнадцятої години до ваших послуг на пляжі працює платна служба рятівників. Оплата попередня. До дев'ятої та після вісімнадцятої години — самообслуговування».

«Фермерське господарство візьме на роботу десятьох доярок зі своїми коровами».

«Шукаю активну жінку! Коротко про себе: вісім гектарів городу».

«Продається квартира між третім і четвертим поверхами».

Оголошення розклеїли Петро СОХАН, Олександр ЛЮК, Іван МАРТИШ, Василь ВЕРБА.

Малюнки наших читачів

Олег ФЕДОРУК (м. Бердичів)

Віктор ГАВРИЛЮК (м. Нововолинськ)

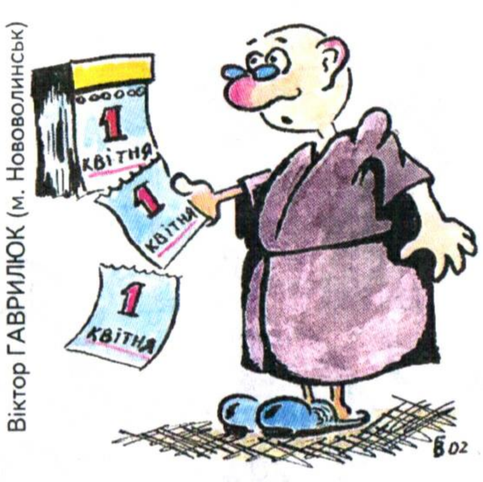

Михайло ШАЙБАК (м. Чернігів)

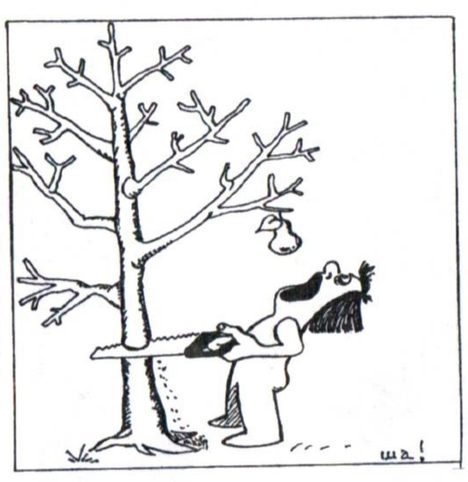

ні тягарі. Дещо підкоротив, дещо утиснув, переписав — на сторінку вийшло менше. «Правду казав Чехов,— снувалося в голові, коли відносив на пошту,— короткість — сестра таланту».

Сиджу, руки потираю, чекаю навали слави. А замість неї знову у скриньці лист зі знайомим почерком. Знову зрозумів, що не з Левандівки і не сумне повідомлення з круїзу. Знову — мій! Підкоротив ще, утиснув з усіх інтелектуальних сил. Залишився один аркуш. Знову думка про Чехова, про нестримний напір слави... І знову за тиждень мій лист у моїй скриньці. Листоноша благально дивиться на мене, аби брав приклад із слюсаря Гайдука, якому за цілий рік приходить лише один лист — сповнене підозр нагадування з податкової інспекції.

Дійшло до того, що увесь допис умістив на внутрішньому боці конверта, попередньо його вивернувши. Потім склав, як належить, відпрасував і надіслав, наперед зловтішаючись: якщо і зараз повернуть, якщо і зараз лист вийде за рамки дозволеної ваги, то... І я недобре сміявся, як Мефістофель, що застав у садку доктора Фауста з позірно цнотливою Маргаритою.

А таки вернувся! Я не повірив. У мене, правда, був досвід паморочливого безглуздя і це пом'якшило удар. Який досвід? Якось я написав листа до Ізраїлю приятелю, який там жив кілька років, видаючи себе за повноцінного іудея. Річ у тім, що йому на початку 90-х вдалося своє прізвище Байстрюк переробити на Баумстрік і вислизнути зі Співдружності. Новин для листа назбиралося чимало. Одних убитих знайомих кілька осіб...

Лист мені завернули, мовляв, заважкий, надсилайте бандероллю. Але конверт дорогий — не викину ж його! Кажу: доклейте марки. Заклеїли геть усе, крім адреси. За місяць озивається ізраїльтянин, мовляв, те, що перебили половину спільних знайомих, — це добре, але навіщо було обклеювати марками конверт? Він марок не збирає, колекціонує шекелі...

Стисло кажучи, взяв я листа з написаним на внутрішньому боці конверту фейлетоном і з викривальною метою пішов на пошту. А там мені: чого ви мучитесь? Доклейте он ту марку з мальвами і — все гаразд! Але чому я маю клеїти на порожній конверт мальви? А дуже просто,— відповідають мені,— у них бач, подорожчали ціни на доставку листів. Але ж, холєра ясна, де про то написано, де повідомлення, хто об тім знає?

— А ось і будете тепер знати,— сказали мені на пошті, з якою я ніяк не годен налаштувати стосунки. До слова, — щоб не забути, — треба зайти в аптеку зважити і цього фейлетона. Раптом Міністерство зв'язку видасть новий універсал про вагу?

Володимир ПАЛЬЦУН.

Народні усмішки

ТОЧНО СКАЖУТЬ

Двоє злочинців пограбували банк. Сидять, рахують і ніяк не можуть порахувати гроші.

— Аркашо, кидай цю поганську справу. Увімкни ліпше телевізор — там точно скажуть, скільки ми їх взяли.

Почув і записав Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

СТРИМУЄ

— От ненавиджу чиновника-хабарника, так і хочеться заїхати...

— А що стримує?

— Візи немає.

Почув і записав Флоріан БОДНАР.

ЕЛЕКТОРАТ

— Куме, що таке електорат?

— Не знаю... Спитай Миколу, він до пенсії на електростанції працював.

Почув і записав Євген ПУЗДРОВСЬКИЙ.

м. Полтава.

УСЕ ГАРАЗД

— Дівчата, а я вчора до вашого кафе заходив із друзями?

— Заходили, Трохимовичу, заходили...

— І ми щось брали?

— Брали, брали, на п'ятдесят гривень набрали.

— І я за все розрахувався?

— Розрахувався, розрахувався...

— Тоді усе гаразд... А я вже думав, що гроші загубив.

Почув і записав Михайло ВАСЕВИЧ.

ДІАГНОЗ

— Лікарю, мій чоловік серйозно хворий,— стурбовано каже молода жінка.— Що робити?

— Насамперед потрібно поставити діагноз. Роздягайтеся і покажіть, де в нього болить.

НЕМАЄ ВИХОДУ

— Боже, як мені та робота осточортіла! Щодня одне й те ж саме...— скаржиться Іван приятелеві.

— Так воно то так, але ж потрібно кудись іти щоранку від жінки!

ОБМАНУЛАСЬ

— На суді слухається справа про розлучення.

— Чому ви вийшли заміж за цього чоловіка?— питає суддя жінку.

— Чому вийшла заміж за нього? Думала, якщо чоловік щодня п'є, значить, він багато заробляє...

Почув і записав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське у Криму.

Вінегрет із перцем

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А чому це вовки на волі?

— Їх випустили за гарну поведінку.

Віктор ПОПОВ

Борис РЕВЧУН

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Відремонтуйте годинник! А то у непідходящий момент зупинився і міна не вибухнула.

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що, допився, старий козел?

Олексій КОХАН

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

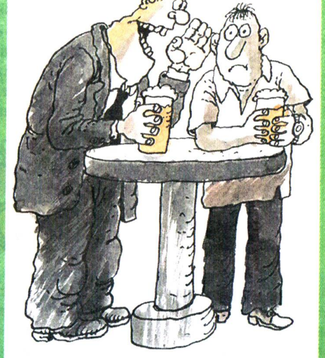

— Бандюги жінку викрали! Погрожують!..

— А ти в міліцію заявив?

— Ще встигну. Хоч трішки відпочину...

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій АНДРЕЄВ

Володимир АДАМОВИЧ

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

— Значить так, хірурги: сьогодні увечері я повинен бути струнким і кучерявим! Плачу «зеленими».

Народні усмішки

РІЗНИЦЯ

Вихователька до п'ятирічної Олі:

— Скажи мені, чим відрізняються зимові пташки від літніх?

— А тим, що зимові пташки тепліше одягнуті.

ЩЕ НЕ ВИРІШИЛА

— Лесю, то правда, що ти їдеш відпочивати?

— Так.

— Куди?

— До Ялти.

— У який санаторій?

— «Дніпро».

— Сама?

— З чоловіком.

— Своїм?

— Ще не вирішила.

ТЕ Й МАЄ

Зустріла учителька батька свого учня та й каже:

— Слабо навчається ваш Гриць.

— Чому?

— Має багато двійок.

— А то від нього не залежить.

— А від кого?

— Тільки від вас.

— А це чому?

— Бо що поставили, те й має.

НЕ ПИТИМЕ

— Лікар до піаніста:

— П'єте?

— П'ю.

— Скільки?

— На день літр горілки і півлітра води.

— То багато.

— Добре. Тоді я води зовсім не буду пити.

«СОНІ»

— Миколо, тобі подобається телевізор «Соні»?

— Ні.

— А чому?

— А я біля нього швидко засинаю.

ТОЧНИЙ ПРОГНОЗ

— Діду, як вам вдається все точніше і точніше передбачувати погоду?

— З кожним разом більшає ознак. Раніше був лише остеохондроз, а тепер додався ревматизм ніг та ще й кровяний тиск підвищився.

ВПІЗНАВ

— Петре, то твоя дружина продавала козу на базарі?

— Так.

— А як ти її впізнав?

— По козі.

ПО СОБІ

— Гришо,— каже дружина,— а чому це наш собака гавкає?

— Тому, що голодний.

— А як ти дізнався?

— По собі відчуваю.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— **Ми щойно проголосували за добавки ло пенсій. Тримайтеся, діду! Може, й дочекаєтеся...**

Олексій КОХАН

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— **Дорогенька! Ніяк не можу вилетіти, погода нельотна.**

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

З одного боку ми ніби й дбаємо про природу. В Україні затверджено понад 200 екологічних програм. Але більшість із них не фінансується — немає грошей. А якщо якійсь і пощастить, то «щастя» те не таке й велике: із бюджету виділяють усього 5—30% від потрібних коштів. Невже не зрозуміло, що там, де сьогодні досить було витратити кілька тисяч, через кілька років не вистачить і мільйонів!

О. ГАРКУША.

м. Дніпропетровськ.

ПОРАДИ

Якщо ви ставите на карту все, то дивіться, щоб її не заплямили.

Якщо ви боїтесь власної тіні, то виходьте на люди лише вночі.

Михайло КОСТІВ.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Фелікс КРИВІН

Лист закоханого, що поспішає до своєї єдиної

Моя люба, єдина, я вже їду, я вже в автобусі! Наш автобус із двома потужними двигунами, один попереду, другий позаду, отже, я мчу до тебе одразу в двох напрямках.

Кондуктор ходить автобусом і бере платню за додану швидкість, а також за стоянку, тому що наш автобус поки не рухається. За кондуктором ходять податкові інспектори і беруть податок із продажу доданої швидкості, за податковими інспекторами йде податкова поліція і бере податок із податку на податок із продажу доданої швидкості.

Автобусом ходять рекетири й беруть платню за проїзд, за стоянку й сидіння (а також стояння) в автобусі. Терористи намагаються угнати автобус, причому не вперед, не назад, а вбік, але угнати вбік заважають будинки.

Навколо автобуса ходить міліція та штрафує за перевищення швидкості і за стоянку в недозволеному місці.

Перед автобусом, прямо посеред дороги, сидять робітники транспорту і загрожують розібрати дорогу, якщо їм не видадуть зарплату за позаминулий рік. Поміж страйкуючими ходить податкова інспекція — на випадок, коли хтось одержить зарплату, за податковою інспекцією — податкова поліція, за поліцією — рекетири, що стягають відсоток із неотриманої зарплати, передаючи досвід податковій інспекції й податковій поліції.

Міліція штрафує страйкарів за сидіння в недозволеному місці. Терористи вимагають плату за свою працю і статус недоторканості, як у народних депутатів. Деякі вже мають цей статус.

Але головне, головне не те, що я вже їду до тебе, моя кохана, моя єдина! Я вже в автобусі, ревуть мотори, ревуть клаксони, ревуть сирени... Пасажири ревуть...

І вже незабаром, незабаром, незабаром ми з тобою будемо разом!

З російської переклав Юрій ШАНІН.

Микола ПЕТРЕНКО

А ТЕПЕР...

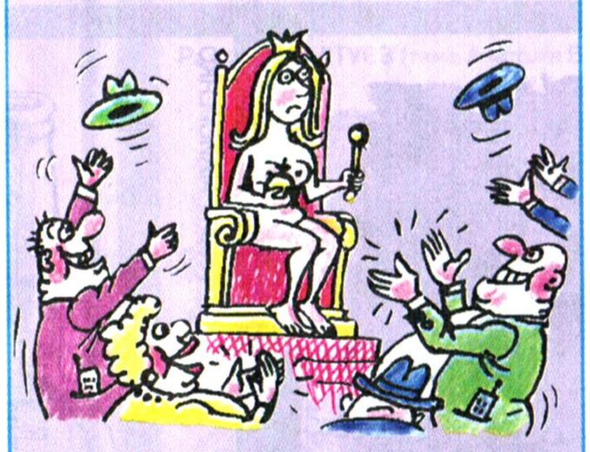

Вийшла Правда з-за всіх перепон —
Бита, м'ята, в бувальцях бувала.
І для неї приладили трон —
Той, де досі брехня панувала.

Всядься, Правдо, в усіх на виду,
Набирайсь благодійної сили.
Скільки ж літ ми тебе, на біду,
Зневажали і чорно ганьбили.

А тепер тобі ладять пісні,
Аплодують, до слави охочі,
Всі оті, що служили брехні,
Що тобі тричі виберуть очі.

БОРОТЬБОМАНІЯ

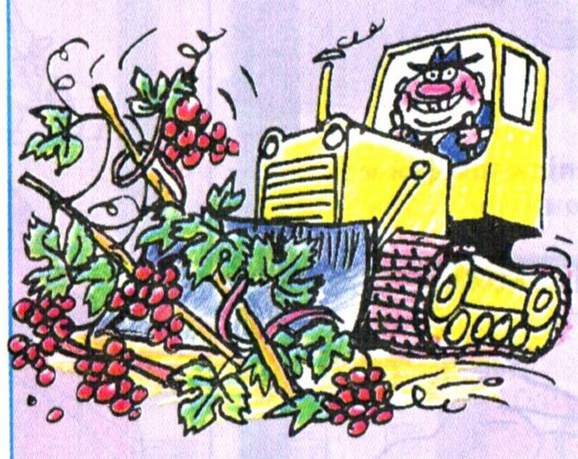

Хоч люд і вовком витиме, —
Зате настане лад:
Ніхто у нас не питиме,
Як знищить виноград...

Живе боротьбоманія! —
Сьогодні знає всяк:
Щоб зникла наркоманія, —
Топчи на грядці мак!

На трасах еволюції
Й таке потрібно знать:
Не буде проституції,
Як всім повідрізать.

м. Львів.

ПРИДИБЕНЦІЇ

НАВЧИТЕЛЬ

Старший державтоінспектор вчить новачка своєму ремеслу:

— Так,— говорить він, показуючи на машину «швидкої допомоги», що проїздила повз них,— а ось цю можеш не зупиняти. Бачиш — червоний хрест. Це означає, що аптечка є.

ОСЬ ТАК!

Дружина до чоловіка, що пізно повернуся додому:

— Боже, який у тебе вигляд?! А які круги під очима?! Ти що — пив?!

— Чому зразу «пив»? Просто заснув на склянках...

РІЗНИЦЯ

Розмовляють чоловіки:

— Навіть смішно подумати: промуркочеш кілька слів жінці — і ти вже одружений.

— Точно! А пробуркочеш біля неї кілька слів уві сні — і ти вже розлучений!

НІЯКИХ СУМНІВІВ

— Ну, Петре, як провів неділю?

— Їздив по гриби. Назбирав тещі аж три відра.

— А раптом вони отруйні?

— Що значить, «раптом»?!

ПРОВІДАЛИ

Батьки вирішили з'їздити до сина студента, котрий вчився у столичному університеті і жив у гуртожитку. Приїхали вони рано-вранці, стукають у двері його кімнати. Із-за дверей почувся сонний голос::

— Хто там ще?

— А Сергій Вихрущ тут живе?

— Тут, тут... Ви його біля дверей покладіть, а я зараз одягнуся і занесу.

ЯКЕ ЇХАЛО...

Директор фірми приймає на роботу прибиральницю.

— А скажіть мені, будь ласка, що означає напис на дверях — літера «М» і два нулі.

— Це всі знають — чоловічий туалет...

— А буква «Ж» і два нулі.

— Жіночий...

— Правильно...

— А можна і вам задати запитання?— цікавиться прибиральниця.

— Можна.

— Що означає два нулі і літера «Н»?

— Н-не-не знаю,— розгубився директор.

— ООН!

Степан ШАПОВАЛ.

м. Макіївка.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Народжений під знаком Злодіяки.
Купаючись у розкошах, далеко не запливай.
— Ми з вами десь зустрічались,— сказав Хміль Цукровому Буряку.

Леонід ЗАБАРА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Господи, де ми?
— Лежи тихо і не ворушись. Ми на кладовищі.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

МУЛЯЖ *(шевськ.)* — черевик, що муляє.
ПЛАТІВКА *(розм.)* — касирка.
МИСЛИВЕЦЬ *(розм.)* — філософ.
РІЧИЩЕ *(астр.)* — високосний рік.
ГОЛЯК *(футб.)* — автор гола.
КАПЕЛЮХ *(техн.)* — несправний кран.

Сергій ДМИТРЕНКО.

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не стукайте, місць немає!

Олексій КОХАН

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Для чого переплачувати? У нас дешевше!

ЗУСТРІЧ

ГУМОРЕСКА

Зустрівся я з товаришами-однокласниками. Двадцять років не бачились. Ну, потеревенили, може, годин із п'ять і дізналися про кожного мало не все. Крім мене, геть усі стали базарниками. Їздять по світу, скупляють різноманітний товар і реалізують на наших базарах. А я, як був романтиком, так викладачем естетики в інституті й залишився. Дай, думаю, здивую однокласників чимось неординарним та заодно носа втру.

— А давайте фільм подивимось. Чотири «Оскари», сім міжнародних премій у кіномистецтві. Двадцять дві країни прокату — шедевр!

Згодились на мою пропозицію, повсідалися усі перед екраном і дивимось.

За півтори години пішли титри. Семен говорить:

— Дійсно, не фільм, а класика! Ви помітили, у яких штанях були артисти? Я таких зроду на базар не привозив. Де вони лише їх купують?

— Авжеж, класика. Ти бачив, яка аудіоапаратура там була? «Моторола»! Я давно знав, що то найкраща апаратура. Може, привезу наступного разу. Уявляєте, скільки вона тут коштувати буде?

— А я прямо мліла, коли показували білизну. Де можна ще такі простирадла побачити? Я лише з Бельгії привозила, а це, мабуть, із самого Парижу!

— Так, так. А пса свого вони «Педігрі» годували. Коробочки точно такі ж, як і у польських виробах...

Друзі ділилися враженнями, а мені і додати нічого було.

Олександр НОСЕНКО.

м. Запоріжжя.

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ПРОСТО АНЕКДОТ

Іде лисичка, а назустріч їй їжачок.

— Руда, а чому це у тебе передні лапи в туфельках, а задні — в чоботях? — запитує колючий.

— А ти хіба прогнозу погоди не слухав? Сьогодні передали: «Місцями опади».

Максим ФЕДЬКО.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано казахське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

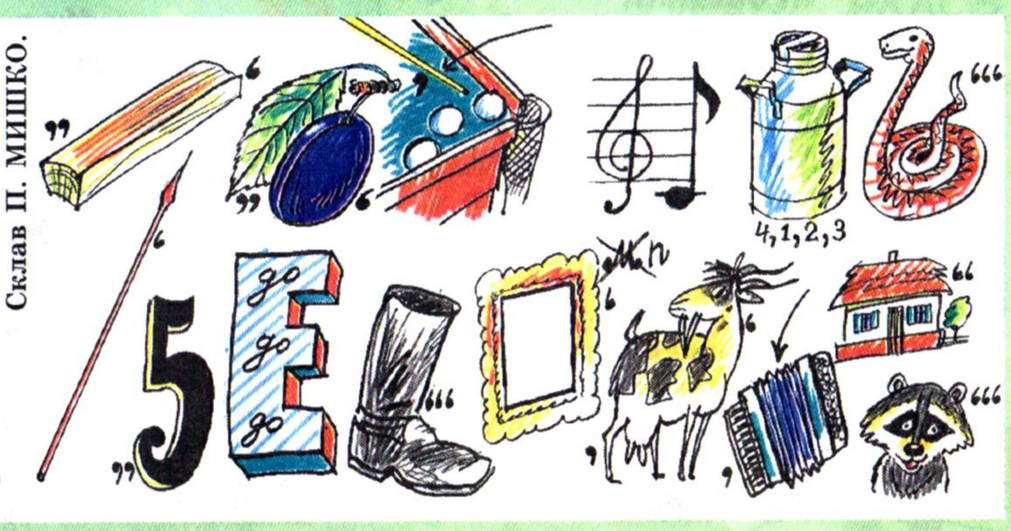

ТИГР І ЗАЄЦЬ

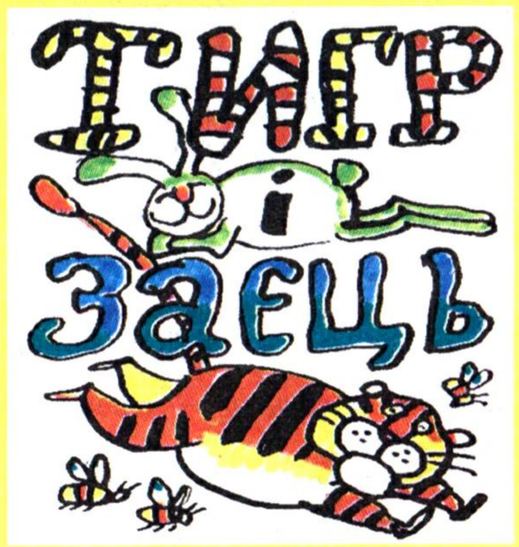

Тигр і заєць здавна не приятелювали. Більше того, часто робили один одному різні капості. Одного разу заєць так образився на тигра, що підпалив у нього на спині сіно. Відтоді той став смугастим.

Вирішив тигр поквитатися з куцохвостим. Коли заєць сидів на дереві і ласував медом із бджолиного вулика, він підкрався і загарчав:

— Упіймався?! Ану злазь! Я тебе давно шукаю!

Перелякався куцохвостий. Що робити?

— Гаразд,— каже заєць.— Я злізу. Але дозволь мені кілька разів гупнути в барабан.

— Гупай,— великодушно дозволив смугастий.

Заєць вдарив по вулику. Бджоли невдоволено загули.

— Гарний у тебе барабан,— мовив тигр, почувши те гудіння.— Ану дай я пару разів гупну.

— Але ж у тебе он які лапи!— каже заєць.— Як удариш в барабан, я й оглухну. Давай я відійду подалі, а як ти не чутимеш мого голосу, тоді й барабань.

Так і зробили. Та коли тигр заліз на дерево і вдарив по вулику, розлючені бджоли вилетіли і давай жалити «барабанщика». Тигр скочив на землю — і тікати. Бджоли за ним. Добряче покусали смугастого. Тільки тепер він зрозумів, що заєць знову перехитрив його.

— Ну, це востаннє!— гаркнув тигр.— Тепер я буду обачнішим.

А невдовзі смугастий мав нагоду покепкувати над куцохвостим. Заєць вскочив у глибоку яму і ніяк не міг вибратися. А тут і тигр нагодився. Та заєць не розгубився:

— О всемогутній! Чого ти не бережеш себе?

— Чому це не бережу?— здивувався тигр.

— А хіба не чуєш, як свистить вітер і хиляться до землі дерева? Це означає, що небо зараз упаде на землю.

— Що ж мені робити?— перелякався тигр.

— Стрибай до мене в яму!

Тигр і стрибнув. А заєць підскочив до нього і почав лоскотати.

— Припини!— завертівся тигр.— Я лоскоту боюся.

Та куцохвостий на це не зважає і продовжує лоскотати.

— Слухай, сірий, якщо ти ще раз мене торкнешся, викину тебе з ями!— розлютився тигр.— І назад не пущу. Нехай падає на твої вуха небо.

А заєць ніби й не чує. Тоді тигр схопив куцохвостого за шкірку та й жбурнув із ями.

— Бувай здоровий!— крикнув заєць, скочив на лапи та й побіг собі.

Тигр довго сидів у ямі. А небо не падає й не падає.

— Невже й цього разу сірий мене перехитрив! Ну начувайся!— вигукнув смугастий, вискочив із ями і побіг шукати зайця.

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

САМ ВИНЕН

— Петрику, я чув, що твого сусіда, дядька Мирона, поклали до лікарні?

— Він сам винен!

— Чому?

— Побачив, що я забрався на його грушу. Підбіг, та як закричить: «Ану злазь, шибенику! Зараз тобі покажу!» Я перелякався, руки затремтіли. Не втримався та впав... Прямо на нього.

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

— Щось ти, Вадику, і борщу мало їв, і каші. Чому?

— Залишаю місце для торта.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

м. Боярка.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Ім'я Вадима Скомаровського добре відоме не тільки нашим читачам. Пише він і для дорослих, і для юних читачів. Пише і лірику, і гумор. Цього літа у нього ювілей. Перець і Перченя щиро вітають ювіляра і бажають — нехай і надалі врожаїться на його творчій ниві.

ДОМАШНЄ НАВЧАННЯ

Навчає Гриць
малу сестричку,
Розклавши книги на столі:
— Від ста віднімем
одиничку,
То скільки буде?
— Два нулі.

«КОЛОБОК»

Пагорбом, долом
І знов на горбок —
Котиться полем
Тугий колобок.
Гульк! — аж вовчисько
З глухих роздоріж
Крадеться близько:
— Я з'їм тебе!
— Їж.
М'ячик-стрибайчик,
Пустун-витівник,
Плиг — наче зайчик
На вовчий язик.
В того очиська
Полізли з орбіт,
Вмить для вовчиська
Потьмарився світ.
Виє, голосить
Од болю хижак.
— Ще? Чи вже досить —
Глузує... їжак.

МОРЕ

Підкрутив дідусь Кузьма
Вуса довгі й пишні:
— Кажеш, моря в нас
нема?
Як же? А пшеничне!

Вадим СКОМАРОВСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Розборонiть наших чоловiкiв!
— Ні, ні! Я тільки-но з такої розбірки.

Друже Перче!

Я прочитав, що результати опитування, проведеного Українським центром економічних і політичних досліджень імені Олександра Розумкова, показали: близько 30 відсоткам українців хоча б раз у житті доводилося давати хабаря. А я от за життя давав десятки хабарів, бо інакше не міг досягти своїх законних прав. От у даний момент я будуюся, третій рік споруджую скромний будиночок. І на кожному кроці вимагають із мене хабарів. Мабуть, половину вартості будівництва з'їдають ці побори. Я впевнений, що вірусом хабарництва заражені майже всі чиновники і держслужбовці. Отже, треба не просто досліджувати цю хворобу, а інтенсивно лікувати.

Л. БОНДАР,
лікар.

Кіровоградська область.

Борис РЕВЧУН

ПРОСВІТЛІННЯ

ГУМОРЕСКА

— Виявляється,— звертаюся до дружини, розмахуючи брошуркою про йогів,— немає межі людському вдосконаленню. Все дуже просто: з допомогою волі треба позбутися всіх бажань, які є причиною наших бід і страждань. Шляхом морального самовдосконалення можна досягти просвітління, вища ступінь якого — нірвана!

— Ну то й що?

— А те, що з цього моменту оголошую повне голодування. Ніщо так не просвітлює мозок, як голод!

Виголосивши промову, падаю на диван. У відповідь жінка крутить пальцем біля скроні.

З кухні долинає запах розсольника і смажених відбивних. Тримаюся. Жінка нервується.

— Признавайся, в кого обідав! — раптом накидається. — Якщо вирішив мене позбутися, то йди, і — негайно!

Мовчу. Чого не витерпиш заради просвітління!

Входять родичі.

— Не дім, а пекло! — скаржиться дружина. — Нічого не їсть. Погляньте, ледве рухається.

Заспокоюю, як можу. Розповідаю про нірвану. Здається, повірили.

— Любий, ти мене чуєш? — ласкаво шепоче жінка, тулячись до мене. — Може, почастувати тебе смаженою гускою і келихом української з перцем?

Раптовий приступ голоду судомить нутрощі. За віщо такі муки? Памороч иться голова, непритомнію. Очунюю поволі.

— Біда, Галю,— говорить по телефону дружина,— чоловік нічого не їсть. Не знаю, що й робити? — зітхає. — Чи пробувала? Звичайно, пробувала, обнімала — знепритомнів. Мабуть, доби через дві, від сили три він буде вже там — у нірвані!.. Сама толком не знаю, здається, потойбічний світ тепер так іменується.

Зберігаю сили, в полеміку не встрявaю. Знову запаморочення. Перед очима плавають вареники в сметані. Їх багато, ох, як багато! Намагаюся заснути. Будить телефонний дзвінок.

— Хто? Свати... до мене? Які ще свати при живому чоловіку! Може, вже охолонув? О людоньки, зараз перевірю,— відкладає трубку і наближається до мене. Торкається рукою і знову повертається до телефону. — Теплий ще, дякувати Богу, дихає...

«Язиката Галя, уже рознесла по світу. Я вам охолону. Зараз такого перцю задам...»

Зіскакую з ліжка і кричу:

— Їсти!

Дружина мов заніміла, стоїть, очима не моргне.

— Тягни все, що є на кухні, швидко!

Просвітління таки настало. Наминаючи гуску, прийшов до висновку: ніщо так не підсилює апетит, як особисте самовдосконалення.

Станіслав ГРИНДА.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Георгій МАЙОРЕНКО

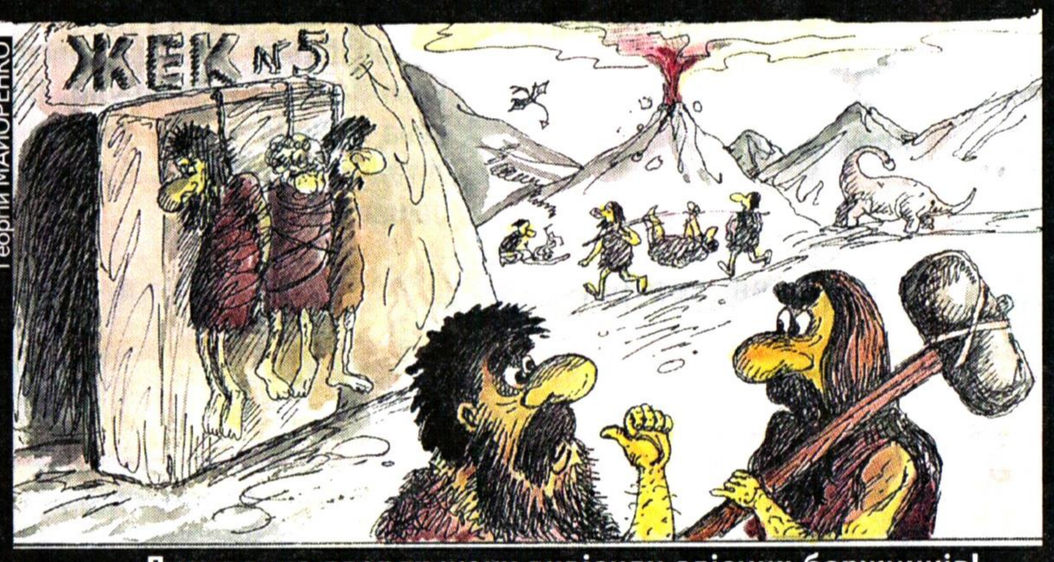

— Дивися, на дверях жеку вивісили злісних боржників!

Олег ГУЦОЛ

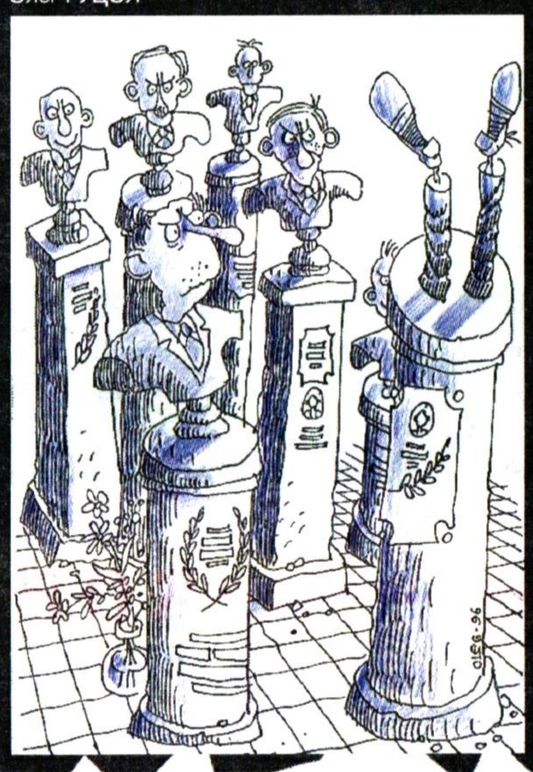

Анатолій ВАСИЛЕНКО

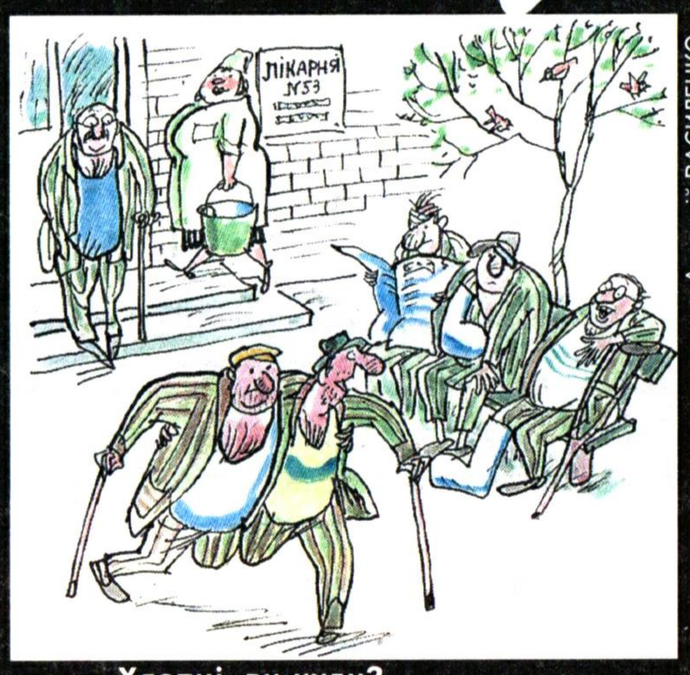

— Хлопці, ви куди?
— Змотаємось у магазин по пляшку!

НОВІ КОЛОМИЙКИ

Не грайтеся, люди добрі, із нашим законом,
Бо якщо вас тут не зловлять — зловлять за кордоном.

* * *

А хто зрубав ліс карпатський — має грошей пачку,
А наш гуцул має пеньок та в боці болячку.

* * *

Тоді наші футболісти будуть гімн співати,
Коли будуть за Вкраїну самі негри грати.

Микола САВЧУК.

м. Коломия.

У світі тварин

НОВА КАЗКА

Вовк із-за дверей співає ніжним голосочком:

— Відчиніть, козенятка! Ваша мама прийшла, молочка принесла.

Козенятка:

— Ану котись звідси, вовчура! Ми мамку не за молоком, а за пивом послали!

ЯК І ТЕПЕР

Ішов мамонт лісом. Раптом вискочили невідомо звідки слони і віддубасили бідолаху. Ледве додибав мамонт до свого стада.

— Що з тобою? — питають його.

— Та що, знову ці бриті розперезалися...

Данило БРУСИЛО.

м. Трускавець.

СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА

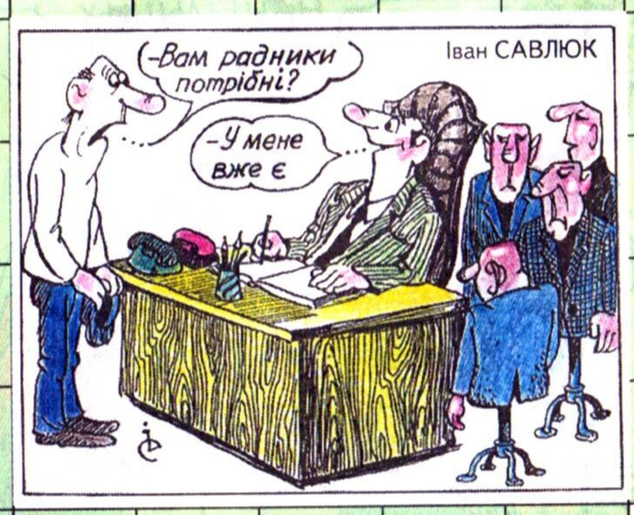

Мімодрама
Велика хижа риба
Індійський півень
Майстер своєї справи
Кам'яновугільний дрібняк
Закон, як (з прислів'я)
Етап у змаганнях
Вранці краплі на траві
Зойк
Традиційна закуска
Невеликий ресторан
Велика товста книга
Планета
Той, хто любить Вітчизну
Оправа картини
Духовна особа
Кровопивець
100 м²
Військовий підрозділ
Прісноводна риба
Цар (казковий)
Великий гурт овець
Нота
Ліричний жанр поезії
Найвище досягнення у спорті
Шанувальник прекрасного
Оборонна споруда
Делікатес
Богиня-зцілителька (др. Греція)
Річка в Україні
Танцювальний крок

ВІДПОВІДЬ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У ЖУРНАЛІ «ПЕРЕЦЬ» № 6

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Букініст. 5. Борсук. 8. Квас. 9. Бик. 10. Вікно. 13. Атака. 14. Барабан. 16. Іменинник. 20. Боровик. 21. Учителька. 22. Крокодил. 23. Азбука.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Баобаб. 2. Байкар. 3. Нерв. 4. Трон. 5. Біб. 6. Рік. 7. Качка. 11. Канікули. 12. Сани. 15. Атом. 17. Нитка. 19. Краса. 20. Брак.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Лінивий до обіду спить, до вечора позіхає.

Іноземний гумор

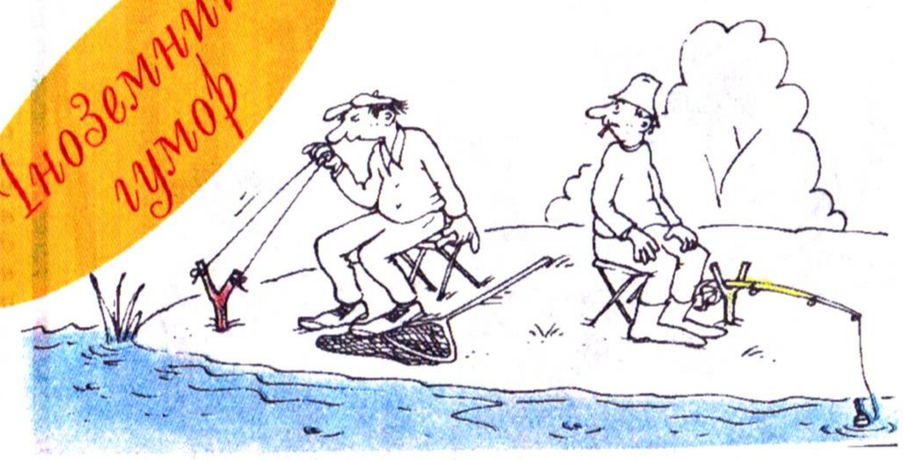

Інтерсмішинки

УТОЧНЕННЯ

О третій годині ночі дзвонить Евансів телефон:

— Це сусідка із квартири, що над вами. Хочу сказати, що ваш собака весь час гавкає, і взагалі не дає мені спати.

Наступної ночі дзвонить телефон сусідки і Еванс каже їй:

— Це сусід із квартири, що під вами. Хочу вам сказати, що в мене ніколи не було собаки.

ГЕРОЙ

Приятелі розповідають про пережите на війні. Рядовий Андерсен хвалиться:

— Одного разу капітан сказав перед нашим строєм: «Потрібен доброволець для небезпечного завдання. Хто згоден — крок уперед!»

— І що ж далі? — цікавиться рядовий Сміт.

— Капітан підійшов і узяв мене.

— То ти ступив крок уперед?

— Ні, всі інші ступили крок назад.

ЗНАЄ

Медична сестра, яка навчає майбутніх матерів, питає одну із своїх підопічних:

— Сандро, що ти будеш робити, якщо народиш близняток?

— Вийду заміж, мадам Стоун.

НАУКА

— Емеріх, ти вже три місяці працюєш у мене на складі, а все ще не навчився відрізняти вугілля першого сорту від другого.

— То правда, але я вже вивчив, що одна тонна важить сімсот кілограмів.

ПРИКМЕТА

— У мене двійко близняток! — хвалиться Купер.

— І як ти їх відрізняєш?

— У чорнявого є родимка на лівій руці, а у білявого — на правій.

ТЕЛЕНОВИНИ

— Сьогодні, дорогі телеглядачі, маємо одну гарну і одну погану новину. Дві години тому розбився літак із політиками; всі вони загинули. Погана новина — це те, що в літаку п'ять місць були незайняті.

Підготував Д. МИТЮК.

ІРОНІЗМИ

● Якщо життя лотерея, то чому не відбувається тираж?..

Григорій ШВЕД.

● Чиста совість іноді починається з поганої пам'яті.

Роман КРИКУН.

● Обіцянка — один з видів оплати праці.

● Нелегко всидіти на теплому місці, коли воно стає гарячим.

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Художники звикли малювати їжаків з яблуками на голках. А карикатурист В. Симинога «наколов» на ті яблука ще одного їжака, котрий лежить догори дригом, а в лапах тримає пляшку оковитої. Мабуть, так набрався, що «своїм ходом» дибать не може. Але пляшку тримає міцно. «Перець» № 5.

Більшість читачів сходилася на думці, що це жінка «тягне» свого чоловіка додому. Журі, розглядаючи листи, співчутливо зітхало. Було там багато гіркої правди.

А переможцем після тривалого обговорення назвали **Миколу ТЕЛЕШИКА з м. Черкаси з підписом:** ***«Їжак у «тумані».***

І пропонуємо взяти участь у новому турі.

Придумайте дотепну текстівку ще до одного малюнка Вадима СИМИНОГИ.

На переможців чекають призи.

ВІТАЄМО!

Йоан РАДИН

НАША ВУЛИЦЯ

Екскаватор прибув і одразу ж приступив до роботи. Швиденько наповнив один самоскид і зупинився. Екскаваторник заглушив мотор, зліз додолу й усівся у затінку. Викурив сигарету, довгенько оглядав вулицю, попив холодної води із колонки на розі і через кілька хвилин зник у невідомому напрямку.

Так звершився перший і найважливіший етап асфальтування нашої вулиці. А всяк-бо знає, що кожен початок — важкий. Лише десь отак через місяць робота знову поновилася.

Того, другого тобто, дня робіт прибув інший екскаваторник. Було викопано цілих десять кубометрів, і завдяки цьому вдалося установити, що наша вулиця пролягла над стародавньою римською дорогою; на практиці це значило, що було дуже багато каміння, яке утруднило дії екскаватора.

На третій день робота пішла справніше: було викопано двадцять кубиків, але екскаваторник утратив контроль над довіреною йому машиною, і та проламала стіну будинку — пройшла прямісінько через вікно і зупинилася за міліметри від телевізора. Слава Богу, жертв не було: господарі саме пішли купити собі бананів.

На четвертий день кількість кубічних метрів викопаного грунту сягнула рекордного числа — 30, але екскаватор зачепив кінець водопровідної труби, яка порснула, наче ісландський гейзер. Невдовзі утворилося невелике штучне озеро, і робота знову припинилася.

На п'ятий день екскаваторник попробував досягти другого кінця вищезгаданої труби, але, на жаль, не встиг... Домігся, щоб прибув хтось із побратимів та витягнув його із розкислої землі, куди він устиг увалитися.

На шостий день він вирвав (звісна річ, разом із корінням!) вікове дерево, яке, мабуть, заважало йому маневрувати, але зачепив якийсь кабель, що, у свою чергу, спричинилося до короткого замикання, яке вже стало мимовільною причиною того, що згорів квартальний трансформатор на горішньому кінці нашої вулиці. Саме тоді по телебаченню показували якийсь відповідальний матч, і це викликало неабиякий словесний двобій між квартальними прихильниками круглого м'яча і екскаваторником. Останній, напевно розстроєний усім цим, припинив роботу і подався геть.

Наступного дня нічого не звершилося — була неділя. Кілька років підряд не було чого-небудь особливого — починалися осінні дощі. А коли припинялися, то треба було вичікувати, поки земля висохне, щоб машини рухатися могли.

Ось уже декілька днів екскаваторник на сусідній вулиці. Тепер на нашій зовсім спокійно. Щоправда, час од часу в нас пропадає електрика чи не буває води, але тоді ми догадуємося, що робота на сусідній вулиці вже на місці не стоїть.

Переклад із румунської.

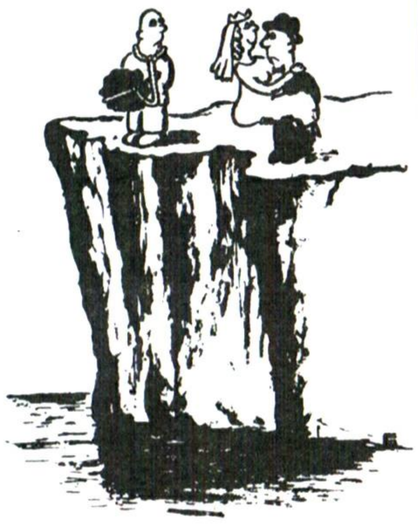

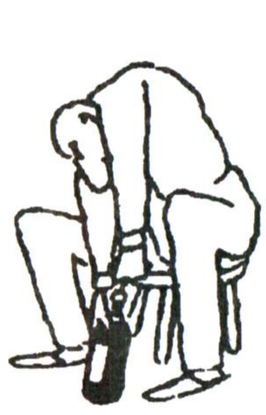

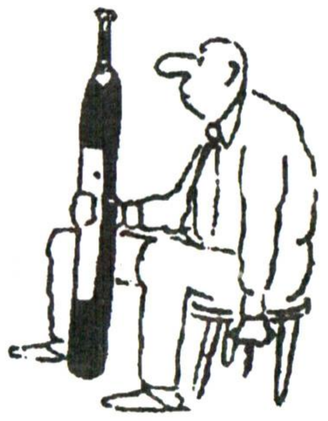

«Падай туди, де летиш!»

«Стань на крок далі, щоб очі мої тебе не бачили!»

«Пересунь шапку з лівої голови на праву!»

«Ти ж із автоматом лежиш, а не з дівчиною!»

«Заземлення служить для того, щоб землю струмом не пошкодило!»

«Не висовуй носа вперед сідниці!»

«Прапорщик не свиня, прапорщик він!»

«Ну що, продовжувати читати, чи далі поспите?»

(Із записника солдата).

Надіслав Петро СОХАН.

«Раптом Герман почув скрип ресор... Це була стара княгиня...»

«В байці «Квартет» Крилов висміює тварин, які не вміють грати на музичних інструментах».

(Із шкільних творів).

«Однією рукою я тримаю вашу фотографію, а іншою — думаю про вас...»

«Першого ж вечора вона почала задавати мені нескромні питання, які просто примушували мене червоніти. Наприклад, скільки я отримую...»

«Тіло в мене біле, а от ноги страшні».

(Із листів).

Надіслав Василь КРИМЧАК.

ПЕРЕЦЬ № 7 (1516)

Головний редактор Юрій ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Павло ГЛАЗОВИЙ,
Юрій ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Олексій КОХАН (головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ,
Михайло ПРУДНИК (відповідальний секретар),
Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 04.06.2002.
Підписано до друку 27.06.2002.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 12610 прим.
Зам. 0110207.
Ціна договірна.
© «Перець» 2002 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Малював Олексій КОХАН (теми Анатолія Василенка, Олексія Кохана, Леоніда Телятникова)

Літо, літечко прийшло...

–Я – „БОРТ 13-28"! ПРОШУ ДОЗВОЛУ НА ПОСАДКУ!

–ЗНОВУ ВІДЬМИ ЗЛІТАЛИСЯ СЮДИ НА СВІЙ ШАБАШ...

–ТА НІЯКИЙ ВІН НЕ РОБІНЗОН! ЦЕ–БЕЗБІЛЕТНИК ІЗ МИНУЛОГО РЕЙСУ.

СТІЙ! ЗАБОРОНЕНА ЗОНА

–НЕСЛУХНЯНИЙ ХЛОПЧИСЬКО! Я Ж ТОБІ ЗАБОРОНИЛА ГРАТИСЯ БІЛЯ ВІЙСЬКОВОЇ БАЗИ!

ЛИСА ГОРА

ТУРИСТИЧНИЙ МАРШРУТ „СЛІДАМИ СКІФІВ"

ШКОЛА ПЛАВАННЯ

–ДИВИСЬ, ТЬОТЯ ЗНАЙШЛА В КАПУСТІ ДЯДЮ. ДАВАЙ І МИ ПОШУКАЄМО МЕНІ БРАТИКА!

–ЩО З ТВОЇМ ЛИЦЕМ?! –А ЩО З МОЇМ ЛИЦЕМ? ЦЕ КРЕМ ВІД ЗАГАРУ.

–ДОНЮ, ТИ ЗНАЄШ, ЧОМУ РИБИ МОВЧАТЬ? –А ТИ САМ ЗАСУНЬ ГОЛОВУ У ВОДУ І СПРОБУЙ ГОВОРИТИ...

–ІВАСИКУ! НЕ ГРИЗИ КІСТКУ, ТИ Ж НЕ СОБАКА. ВІДДАЙ ЇЇ КРАЩЕ ТАТКОВІ.

–Я ТЕБЕ НА ЦЬОМУ МІСЦІ ЩОДНЯ БАЧУ... –П'ЯТЬ РОКІВ ТОМУ З ОТОГО БАЛКОНА ГАМАНЕЦЬ ІЗ ГРІШМИ ВИКИНУЛИ.

–ІЗВІНІТЄ, ШО ОБРАЩАЄМОСЬ ДО ВАС! МИ НЕ МЄСНИЄ, ПОМОЖІТЬ, ЧИМ МОЖЕТЕ...

–ДІТКИ, БАЧИТЕ, ЩО БУВАЄ З ТИМИ, ХТО НЕ СЛУХАЄТЬСЯ МАМИ...

–А ЩО ВИ РОБИТЕ СЬОГОДНІ УВЕЧЕРІ?

О.К.

4 820012 960675 07

Тим, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

НАГАДУЄМО:

Це ви можете зробити і сьогодні!

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ. Індекс 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити його і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!